

De la resistència a la construcció: 60 anys d'Edicions 62

L'editorial, que ha publicat 6.000 títols, va apostar des del primer moment per la modernitat i l'ambició de país en el més difícil dels contextos

Edicions 62 ha celebrat aquest divendres el seu 60 aniversari | Ed. 62

En el seu primer any de vida, **Edicions 62** només va publicar un llibre, però molt emblemàtic, ***Nosaltres, els valencians***, de **Joan Fuster**. L'any següent, treuria el primer best-seller del segell, ***Els altres catalans***, de **Paco Candel**: 25.000 exemplars, tot un fenomen editorial en aquells anys. I després vindria ***Catalunya dins de l'Espanya moderna***, de **Pierre Vilar**. Molt aviat, **Manuel de Pedrolo** va començar la col·lecció ***La cua de palla***. Ho ha recordat aquest divendres **Josep Ramoneda**, president del grup, en l'acte de celebració dels 60 anys de l'editorial que ha estat un símbol de la recuperació cultural en anys difícils i que continua sent un referent potencial.

Altres títols dels primers anys van ser ***La dona a Catalunya***, de **Maria Aurèlia Capmany**, i ***Barcelona entre el Pla Cerdà i el barraquisme***, d'**Oriol Bohigas**. Ramoneda ha destacat l'ambició del projecte editorial. "Seixanta anys després, Edicions 62 segueix aquí", ha afirmat Ramoneda, qui ha subratllat que enmig de la complexitat de tot el que s'ha viscut, també en els darrers anys, de la pandèmia a la guerra, **el llibre en paper es reforça**, se'n venen més que mai i els llibres digitals no semblen guanyar la batalla. Un fet que convida a la reflexió si es dona per fet que MacLuhan tenia raó quan deia que el mitjà era el missatge.

Edicions 62 ha reunit aquest divendres **Carme Riera**, **Najat El Hachmi**, **Jordi Amat**, **Albert Forns** i **Francesc Escribano**, que ha moderat la taula. Amat ha destacat l'aposta per la modernitat de 62, que es percep a les portades dels llibres. Si Ramoneda ha citat abans **Max Cahner**, **Ramon Bastardes** i **Josep Maria Castellet** com a noms troncats del projecte de 62, Amat també hi ha afegit **Josep Benet**, l'home que va esperonar Fuster a escriure ***Nosaltres, els valencians***. Li va assegurar que tenia els diners, cosa que no era exacta... Qui sí que en tenia era **Jordi Pujol**, però va ser empresonat i tot es va haver d'ajornar un temps.

Els qui han intervingut han destacat la bona feina de l'equip editorial, que ha deixat un bon regust en tots els autors que han passat per 62. Amat ha indicat que ell no hagués pogut publicar

algunes de les biografies que ha fet sense Edicions 62 i els seus editors, que sempre han millorat els seus textos. Najat El Hachmi s'ha referit al **lligam** que s'estableix entre l'autor i l'editor, i al fet que el primer es despulla davant el seu editor, que acaba coneixent totes les seves debilitats, i ha defensat que aquest vincle sigui durador.

Per l'escriptora, 62 ha sabut ser la intersecció de la tradició cap al present, i també la intersecció d'aquí cap al món. Pel que fa al vincle amb la tradició, ha citat la reedició recent de **Solitud**, i la d'*Els altres catalans*, amb la incorporació dels textos censurats, una reedició de la qual ella -una altra nova catalana- en va fer el pròleg. I sobre el vincle amb el món, ha subratllat la capacitat que ha tingut sempre l'editorial per connectar amb els autors amb talent que sorgien en altres literatures.

Una altra autora del segell, Carme Riera, ha posat en valor la feina feta per 62 per visitar autors que en alguns moments queden fora del carril central de la lectura, i com se'ls ha recuperat. Així ha passat amb **Montserrat Roig** o amb **Jesús Moncada**, d'una manera que els ha fet reviure com a clàssics.

Un símbol de represa

Els inicis dels seixanta foren anys de represa. Josep Ramoneda ha recordat el context, amb un **Pla d'Estabilització** que va entroncar l'economia espanyola, fins aleshores sotmesa a l'autarquia, als grans circuits de l'economia internacional. El 1959 ja va veure la llum la revista **Serra d'Or**. Va ser per aquelles dates que va esclatar el **cas Galinsoga**, l'atac de l'aleshores director de *La Vanguardia* contra la llengua catalana al comprovar in situ que es feien misses en català ("*Todos los catalanes son una mierda*") i que va generar una campanya contra aquest personatge que va concloure amb el seu cessament. Va ser el senyal que ja no es podia fer tot contra la identitat catalana, ni tan sols en plena dictadura. Després es produïren els Fets del Palau. El 1961, va néixer Òmnium Cultural. De seguida vindrien **Els Setze Jutges i la Nova Cançó**.

En el transcurs de l'acte ha quedat clara la rellevància de 62 com a projecte ambiciós de país, gairebé una estructura d'Estat que va fer que aquells anys inicials es passés d'una etapa de simple resistència a una altra d'everitable reconstrucció. I si la personalitat d'una editorial és el catàleg, l'editora **Pilar Beltran**, a l'acomiar la celebració, ha posat els 6.000 títols editats en aquests 60 anys com la millor carta de presentació d'un segell que ja ha esdevingut, en un país que ha patit tantes ruptures històriques, un exemple de continuïtat ambiciosa.